

Euforische dromen

Euforische dromen

Ralph P.M. de Wit

Schrijver: Ralph P.M. de Wit

Deze bundel is tot stand gekomen in Maastricht, op een
vlaaiworp afstand van het 'Slevrowweplein'.

De verhalen in deze bundel dateren uit de periode
2017-2021.

Coverontwerp: door <Rallef Zellef>

ISBN: 9789464356748

© Ralph P.M. de Wit

*“ To lead a better life
I need my love to be here ;
Here, there and everywhere “*

- Paul McCartney, The Beatles, ‘Revolver’ -

*“ And in the end
The love you take
Is equal to
The love you make “*

- Paul McCartney, The Beatles, ‘Abbey Road’ -

Lente

De lente is in aantocht. Ze roeptoetert ons van ver, om komend weekend de paden en de lanen in te gaan, ons zacht in het park neer te vleien in het ontwakende, groengroeiende gras. Om te genieten van hartverwarmende stralen van een hemels lichaam en enthousiast fluitende vogels, die hun beste lied ten gehore brengen als aubade aan het nieuwe seizoen.

Gelukkig. De winter komt ten einde. Het gure en vrieskoude schrijfseizoen is voorbij. Alles kreeg een tijd rust, maar wordt vanaf nu tot nieuw leven gewekt om te groeien en te bloeien. De takken knisperen onderhuids en de eerste krokussen, die heerlijke lieflijke kussen, steken hun paarse kopjes zonder enige vrees boven de grond. De opeenvolging der seizoenen, ik hou daarvan.

Ik krijg mijn olijke blik terug, mijn droge humor, ga aan de slag met hulpbehoevende jongeren, neem weer mijn fiets ter hand, doe iets van coupe in mijn baardje. Ten langen leste raak ik helemaal losgezongen, volledig vrijgemaakt door het stijgende kwik en de zon waar ik me graag aan laaf.

Tja, de lente. De mooiste en meest inspirerende tijd van het jaar. De dagen worden langer en lichter, er heersen aangename temperaturen, de medemens is enthousiast en blij en buiten is er weer volop bedrijvigheid. Ik ben geen voorstander van vijftien lagen kleding met een dikke muts en een sjaal. Mensen met ietsje minder kleding aan observeren vanaf een terrasje heeft mijn voorkeur. Maar er moet iets te raden overblijven, dat dan weer wel. De kracht van de suggestie.

De lente verwondert elk jaar weer opnieuw. Ik kijk naar de tuinbewegingen, de levenskracht van de natuur en de relaties in mijn vriendenkring. Ik ontmoet een schoolgenote van vroeger, op wie ik stiekem meer dan verzot was. Zie twee jonge geliefden sensuele, aftastende zoenen uitwisselen op een houten bankje langs de weg.

's Nachts droom ik van een vermiljoenkleurig truitje onder een tikkeltje wild, blond haar en een glimlach van residentieel goud. Het meest pornografische van alles is geluk. Simpel liefdesgeluk. Dat wil ik mijn lezers meegeven. Stay safe, be happy.

De lente. Een glimlachende dageraad die ons uitnodigt. Tijdens lange wandelingen genieten van de kleurenweelde van bermen vol pril lover, felrode klapprozen en paarsblauwe distels, als de natuur zich in haar meest bevallige jurkje toont.

In het hoogseizoen van de zomer zijn er genoeg andere bezienswaardigheden in dat decor van gouden zon, fijne strandjes, wuivende palmen, geurende mimosa en aangename terrasjes met volle glazen.

De lente is het nieuwe geluk te proeven in de lucht. Een nieuwe lente, een nieuw geluid. Laat maar komen, tijd voor een kleurrijk en fleurig feestje.

Uit de dromen van de lente wordt in de herfst jam gemaakt.

Een zwembad in Toscane

Als een gebruiende Godzilla, met een oerkreet uit zijn strot en een stoere Ray-Ban op zijn neus, rees hij op uit het zonnige zwembad van Al Fresco. Slechts luttele tellen later schaterlachte driekwart van de zonanbidders hem uit, deze latino die iedereen trachtte te imponeren, toen hij uitgleed over de natte stenen en daarbij zijn arm brak. Leedvermaak gaat gewoon mee op vakantie.

Andrea, de vriendelijke beheerster van de zwembadbar, had 's ochtends in het dagelijkse, informatieve campingblaadje gestaan. Ze had twee beeldschone dochters, een hondje en een papegaai en hield van muziek van AC/DC. Rond de klok van twaalf waren haar broodjes Caprese steevast uitverkocht. Wat bier betrof kon men kiezen uit 66 cl flessen Peroni of Moretti. Weinig opvallende smaken, wel goeie dorstlessers.

In het zwembad bleek dat een groot deel van de campinggangsters beschikte over tatoeages, waarvan de meeste zo lelijk als de nacht. Wat bewoog mensen ertoe om zich zo toe te laten takelen door de terreur van de inktnaald? Mijn enige tatoeage is een gedicht van Keats, dat ik op mijn bil heb laten zetten. Strak vlees draagt bij aan de schoonheid van een tatoeage, vandaar mijn wekelijkse bilspieroefeningen in de sportschool.

Elke dag tijdens het zwemmen verscheen er een goed geproportioneerde, Italiaanse schone met lange, ravenzwarte haardos aan het perfect onderhouden, pentagonale bad. Ze dook, deed fanatiek mee aan de aqua-gym en waterspartelde dat het een lieve lust was, met haar bikini in glanzend wit. Het contrasteerde danig

met haar huid van lichte melkchocolade. Na enkele dagen streek ze in mijn gedachten neer als een geruisloze, maar onrustig makende vlieg.

Ik kwam erachter dat ze op zomervacantie was met haar geestelijk gehandicapte broer die aan obesitas leed. Ze ging erg zorgzaam, maar bovendien uiterst blijmoedig met hem om. De hele dag parelde een enthousiaste lach op haar gezicht, ongeacht de beperkingen van de situatie. s' Avonds in het pizzarestaurant danste ze als een ballerina op '24K Magic' van Bruno Mars. Ze kende de dansspasjes, moderne moves uit de bijbehorende videoclip, in detail uit haar goedlachse hoofd.

Het was vrijwel zeker dat een gezamenlijke avondwandeling met haar voor mij een even grote onwaarschijnlijkheid was als de aanwezigheid van een pinguïn in mijn stacaravan of van een kudde gnoes op een druk kruispunt in Firenze. Met het kwik op 38 graden was ik trouwens te loom om een poging te wagen, te versuft om haar te vragen. Bronstigheid wordt getemperd door té hoge temperaturen en door meer behoefte aan alcoholische versnaperingen.

De met Nutella gevulde calzone pizza vond ik een vreemde toevoeging op de menukaart van het campingrestaurant. Chocolade eigenhandig laten smelten op een feminiene buik om die er vervolgens van af te likken, daar heb ik minder moeite mee. De dag erna zonnen met de tong op de schoenen of op de flip flops, zoals de ware vacantievierders hun badslippers noemen.

Het leven is bloedheet en ongelooflijk goed in het Toscaanse land. Het leven baadt er in een helder licht. Ik zie het. Breng de tijgers binnen!

Glorificatie

Aan de ene kant de Aristotelische behoefte om alles in hokjes te plaatsen. De leeuw is een roofdier. De nacht brengt duisternis. Vrolijke meisjes houden van ijsjes. De kat krabt de krullen van de trap.

Aan de andere kant de noodzaak om recht te doen aan het volatiële, het vluchtige, het liefdevolle leven dat drijft in een richting die we niet vermoeden. Laat het toe. Geniet er van.

Ik besef dat de vorm van een blog bijdraagt aan een zekere alertheid bij het lezen. Zoals je soms beter luistert als je in gesprek bent met een vreemde. Of als een gesprek gelardeerd wordt met spitsvondige woordgrapjes.

Een gesprek met een vreemde is vooral veilig. Sommige mensen houden er niet van als anderen emotioneel te dichtbij komen. Ze hebben een muur om zich heengebouwd. Met als belangrijkste bouwstenen de teleurstellingen uit het verleden. Ze vluchten in terughoudendheid, in afstandelijkheid. Laten de gevoelens en de hartstocht niet meer toe. Wel die van angst, van verontrusting. Ze storten zich op hun carrière of op de buurman. Ik zeg: niet doen.

Is kracht de ultieme schoonheid? Of is juist kwetsbaarheid dat? Willen we hard werken om te vergeten, of hard leven om aan iets nieuws te werken?

Iemand je aanhankelijkheid of liefde verklaren is van een welhaast kleindierlijke breekbaarheid. Het combineren van het zwijgzame en het praatgrage. Nederig op de knieën voor haar. Desnoods met een glas rode wijn in de hand. Cheers.

Een stadse leeuw nodigt zijn geliefde uit in een sfeervol Italiaans restaurant of rijdt met haar in de avondschemering naar een romantische plek in het Heuvelland. Of stuurt haar een gepassioneerde brief, een privé-blog, overhandigt haar een grote bos rozen aan haar voordeur. De leeuw adoreert zijn lief, wil haar met zichzelf van het leven laten genieten. Als hij er volop in gelooft is de leeuw de koning der dieren, met alle pracht en praal van dien. Hij koestert de boezem en de schoot van zijn leeuwin. Maar vooral ook haar hart en haar ziel.

De glorificatie van diepe gevoelens in combinatie met de ongrijpbaarheid van de eigen ik. Het genot van aandacht, toewijding. Het geldt zowel voor geven als ontvangen. De eenvoud van verwantschap, van saamhorigheid. Een kort berichtje of een lang gesprek, allebei vlak voor het slapen gaan. Haar opwarmen als ze het koud heeft. Je slaap aan haar opofferen. Het komt allemaal voorbij, als een trein waar je tijdig op dient te springen.

Soms ga ik er in goed vertrouwen van uit dat het morele universum uiteindelijk grotendeels zal samenvallen met het rechtvaardige. Met die zaken waarvan je denkt dat je ze alleszins verdient. God dobbelt echter niet, zei Einstein.

Imagination is more important than knowledge. Zei hij ook. Als schrijvende bêta hecht ik aan beide. Kennis spreekt, maar wijsheid luistert. De taal van de liefde bestaat uit gevoelens en uit verrassingen. Je moet over voldoende fantasie beschikken om de waarheid aan te kunnen. Door te twifelen komen we tot die waarheid. Daarna ebt de twijfel weg. Voorgoed.

Ik heb vandaag al de tijd van de wereld. Geen enkele blik op een uurwerk kan het tempo van mijn handelingen

veranderen. Deze dag is voor mij als een tijdloos geheel dat telkens opnieuw als een Phoenix uit de eigen as herrijst. Met gedachten aan een restaurant aan de Jeker, de nachtelijke aanrakingen en haar glimlach bij het ontwaken. Zalig.

Mijn geschrijf is op een vreemde manier non-existent, zoals elke gewaarwording van mezelf. Toch doorloopt mijn pen al dan niet eenparig diverse kromme lijnen op het papier. Ja ik schrijf nog op perkament.

Ik ben woordeloos stil en heb haar eindeloos lief. De engel van mijn dromen, de prinses van mijn hart. Ik snuif de geur van haar truitje op, dat over de stoel hangt als een relikwie. Ik ruik haar, voel haar. Ben er voor haar.

Lunchpauze

Op deze laatste dag van november is het buiten winterkoud. Het heeft vannacht voor het eerst echt gevoren. De kachel staat op hoog in de kantine, die grotendeels leeg is. Veel collega's werken van huis uit.

Erwin zit reclameblaadjes te lezen. Richard peutert zijn plastic boterhammenzakje los. Hij is geboren met het broodkruim om de mond. Eeuwig de provincie, dat is hij.

Van brood ga je dood, zo luidt het gezegde. Sommige voedselkundigen beweren dat zo ongeveer alle welvaartsziektes te wijten zijn aan het eten van tarweprodukten. Dat is kort door de bocht, maar er zit een kern van waarheid in.

Als ik Petra van het toilet hoor komen, kijk ik op van mijn smartphone. Daar heeft ze waarschijnlijk zitten appen met haar nieuwe lover. Ze is tot haar over haar oren verliefd, straalt de hele dag. Ik ben blij voor haar. Vraag me enkel af waarom ze met natte haren van het toilet komt.

Rob werkt ook in de pauze grotendeels door. Hij vouwt kleurige hoedjes van papier. Dat is het voordeel als je bij een bedrijf werkt dat fop- en feestartikelen maakt. Soms krijgen we een pakje roltoeters gratis mee naar huis.

Het is kwart over twaalf als Lilianne, de secretaresse, op haar naaldhakken naar het keukenblok waggelt om een champignonsoep te pakken. Unox uit blik. Haar levensmotto is: 'If in doubt, overdress'. Haar kontje bevalt me wel in die leliewitte kokerrok.

Terwijl ik een bak groenvoer eet overdenk ik mijn meest recente zonden en snak ik naar verse sushi. Het feit dat mijn wijsvinger tegelijkertijd over de startpagina van

Facebook scrollt is een bewijs voor het feit dat een man meer dingen tegelijk kan doen, multifunctioneel bezig kan zijn.

Op de achtergrond praat een oudere man op de radio over de drukte in de winkelcentra. Gisteren zijn er blijkbaar steden 'schoongeveegd' omdat alle coronaregels werden overtreden. "Je kunt mensen alleen maar omarmen als ze zelf vastgehouden willen worden", zegt hij met een snik in zijn stem. Lang leve de tegelwijsheden.

Diverse leuke reacties op de sociale media passeren inmiddels mijn blik. Het wordt tijd om niet meer zo eenzaam te zijn, de wereld weer blijmoedig tegemoet te treden. Het is een cliché: een rijk leven is een omvangrijke verzameling kostbare momenten.

Als ik opsta om weer aan het werk te gaan, maak ik een vrolijk dansje en zing er een liedje bij. Ik ben een groot voorstander van positief denken én handelen. Als je in een vijver bent gevallen, tast dan in je zakken of er vis in zit. Zoiets.

Vandaar dat ik graag zoen, liefst met de handen los en het hart rotsvast nestel, in de sneeuw, en barbecue als het ijskoud is. Er gaat tenslotte veel meer boven mijn pet dan eronder. Wie stout lust, krijgt lekkers.

Achter mij hoor ik dat Lilianne de kop soep uit haar handen laat vallen. Erwin moet er hard om lachen. Scherven brengen geluk.

Vreemde droom

Toen ik klein was, veel kleiner dan nu, wou ik topvoetballer worden bij een Catalaanse voetbalclub, met zo'n prachtig blauw en granaatrood shirt. Als tweede op mijn lijstje stond: bioloog. Uiteindelijk ben ik wiskundige geworden, oftewel mathematicus, dat klinkt interessanter. En letterknecht. Ik laat de letteren knetteren net zoals de getalletjes en de complexe formules. De Heer heeft nu eenmaal vreemde kostgangers. Ik besef dat als geen ander.

Ik leid een tevreden leven. Tevredenheid is een belangrijke voorwaarde voor geluk. Net zoals voldoende eten, een dak boven je hoofd, vredig kunnen slapen en de pracht van muziek. Over liefde en verlangen twijfel ik nog. Ontevreden ben ik over de marktwerking, de zelfredzaamheid en de infantilisering van de huidige maatschappij. Maar dat zijn te grote thema's om hier te behandelen.

Ik hou ervan te mijmeren en te dromen. Zowel overdag, wanneer het lage winterzonnetje fel door het raam naar binnen schijnt, als gedurende de nacht. Gisteren, het was stervenskoud op mijn slaapkamer, droomde ik dat ik een koene politie-agent was die op wappie-jacht ging. In de hoedanigheid van agent werd ik geconfronteerd met een vreemd tafereel in wat men in vakjargon noemt: 'de openbare ruimte'. Nee, het betrof geen stenen gooiende jongeren.

Als bonkige politie-agent aanschouwde ik het dode lichaam van een man, die in vreemde houding op de rand van de stoep lag. Een grote plas wijnrood bloed naast zijn

ernstig beschadigde hoofd. Als een levensgroot insect dat door een reuzenschoen deels was platgetrapt en op het plaveisel plakte. In mijn vrije tijd verdiepte ik me in het leven der insecten, een interessante hobby.

Een vrouw met weelderige, appeltjesgroene krullen zat plechtig geknield naast het lijk. Ze huilde tranen met tuiten. Haar donkere oogmascara liep door, de tranen trokken warrige zwarte strepen over haar gezicht. De niet onaantrekkelijke smokey eyes werden langzaam maar zeker een zebra-look. Ik vond het wel sexy. Ik houd van een tikkeltje wild. En van de dieren die op savannen leven.

Rondom het lijk en de vrouw lagen vreemde voorwerpen, in willekeur verspreid. Een plastic megafoon, een stuk regenpijp, een uit elkaar gescheurde bos bloemen, een roze behaasje met rode hartjes er op. Als agent in functie constateerde ik dat de dode man in zijn rechterhand krampachtig een CD-tje geklemd hield. Het bleek een illegaal gekopieerde versie van 'Entführung aus dem Serail' van Mozart. Met sierlijke letters stond de naam van de opera met dikke, zwarte stift op het glanzende schijfje geschreven.

Als een veldheer die de afloop van zijn veldslag bekeek, aanschouwde ik in mijn droom als politieman de scène op de straat. Ik vroeg me af of het een misdaad of een ongeluk was geweest. Mijn gedachten dwaalden af naar mijn eigen lieve vriendin, die ik vanmorgen fris en fruitig op de lippen had gekust en "tot straks" had toegefluisterd. Ik beet haar zachtjes in haar oorlelletje.

Ik aanbad de kuiltjes in de blosse wangen van mijn vriendin en het zachte vlees in haar hals, maar had me recent boos gemaakt over het feit dat zij al mijn Snoecks

almanakken bij het oud papier had gezet. Zonder enige vorm van overleg. Ik dacht: “Wat kunnen vrouwen af en toe toch één-dimensionaal zijn in hun denken.” In dat opzicht hield ik van de overzichtelijkheid en de natuurwetten van het insectenleven.

Bij vliegen zijn de vrouwtjes 36 uur nadat ze uit de pop zijn gekomen al klaar voor de paring. Het mannetje klimt op haar rug om zijn sperma in haar te spuiten. Ze doen het zeg maar op z'n hondjes. Normaliter paart het vrouwtje maar één keer. Ze slaat het sperma op zodat ze het voor verschillende legsels kan gebruiken. Efficiëntie ten top. Mannetjesvliegen zijn territoriaal, ze verdedigen hun grondgebied tegen indringing van andere mannetjes.

Enigszins verwonderd keek ik naar mijn politie-uniform dat verscheidene kreukels bleek te bevatten. Vervolgens keek ik naar de dode man en de inmiddels amechtig snikkende vrouw aan zijn zijde. Het geheim van een happy end is dat je op tijd moet ophouden, droomde ik bij mezelf. Happy end bij mens of vlieg betekent: ze krijgen elkaar. Wat daarna gebeurt, daar kunnen we alleen maar naar raden. De Goden misleiden ons en wij zijn een instrument in hun handen. Zo simpel is het leven.

Alle vrouwen hebben wel iets bijzonders, filosofeerde ik, terwijl ik het tafereel op straat weemoedig aanschouwde. Een geamuseerd zwijgen, of een herhaalde zucht. Een nerveuze enkel, een weerbarstige haarlok, of een verleidelijke blik. Ja, elke vrouw heeft een verborgen schat, daar ben ik heilig van overtuigd. Wat zou het kostbare verborgen bezit zijn van deze huilende vrouw, iets dat ze voor de buitenwereld verborgen hield?

Misschien het vermogen om echt en waarachtig lief te

hebben gehad, zoals ze daar dampig snikkend om haar, naar ik aannam, geliefde zat te treuren. Of een talent voor het dragen van verleidelijke torselet lingerie met ivoorkleurige satijnranden. Ik stelde me voor hoe zij daarin parmantig door mijn slaapkamer zou paraderen, terwijl ik vanuit mijn bed vergenoegd opkeek uit mijn Snoecks almanak. En die almanak snel terzijde legde.

Ik zwelg de godganse dag in droefenis, dacht ik in mijn rol als politie-agent, als hoeder van de wet. Om lijken, om misdaden, om treurende vrouwen. Om de waanzin van rabiate leugens die tegenwoordig op de straathoek worden verkondigd. Over de oorsprong van corona, een geheim netwerk van kinderen etende wereldleiders, over een vaccin dat op gen-therapie gebaseerd zou zijn.

Is het dan toch het belangrijkste in het leven om in vrede met jezelf te leven? En geluk, is dat de afwezigheid van lijden of de aanwezigheid van liefdevolle vrienden? Wie het weet, mag het luid en duidelijk zeggen.

Over geluk, stress en tevredenheid

Wie langdurig hardloopt of bokst is op dat moment gelukkig. Wie zeurt en klaagt roept het ongeluk over zichzelf af. Aldus mijn korte weergave van de wetenschappelijke benadering vanuit de biochemica.

Sombere buien en depressieve stemmingen ontstaan en bestaan volgens biochemici uit allerlei stoffjes, die je verbrandt tijdens zware lichamelijke inspanningen. Ja, óók bij het leggen van nieuwe loeizware bestrating in de achtertuin, bij het zwetend als een otter beklimmen van de Alpe d'Huez en tijdens stomende sexuele activiteit. Door het verbrandingsproces ga je weer van het leven houden. De namen van de stoffjes dopamine en serotonine worden daarbij genoemd.

Geluk is in dat opzicht niet zozeer een kwestie van het poëtische vermogen tot grote gevoelens, maar vooral van biochemische processen in het menselijk lichaam. Geluk is een kwestie van spanning in de spieren, van actieve zweetklieren en van de eigen waarneming en het bewustzijn daarvan. En niet van mystieke en diepgevoelige eenheid met de wereld om ons heen of met de beleving van onze emoties. Ik zweet, dus ik ben. Het ware Axemoment.

Het is in wezen simpel. Teveel nadenken is synoniem aan zorgen maken. Als we klagen over ons leed en de negatieve aspecten en de beperkingen van het bestaan, gaan we ons down voelen en gaat het op den duur steeds slechter. Bij wijze van kettingreactie of sneeuwbaaleffect. Zingen we daarentegen een glorieuze en vreugdevolle lofzang op de schoonheid van de kunsten, op de

aantrekkelijkheid en charmes van een prachtige vrouw, of op de opwindendheid of vervoering van een muziekstuk, dan ontspannen de maagspieren zich, de glimlachspieren verrichten hun verlichtende arbeid en we voelen ons weer happy. Kortom: gooi de ellende er niet uit, maar stop het geluk er gewoon in. Lach wat meer.

Dit gezegd hebbende moet ik concluderen dat in ons kikkerlandje het klagen, die erg negatieve emotie, een tweede natuur is geworden. Bij slecht weer en te warm weer, over allochtonen, in de rijen voor de kassa's in de winkels, over files in het verkeer, over de glimmende, te dure keuken van de buurman, over het wulpse meisje bij de bakker dat ons geen blik waardig keurt, over vluchtelingen die via de Griekse route ons land binnen komen. Om over coronamaatregelen nog maar te zwijgen. Ik zeg: neem jezelf en je omgeving niet te serieus. Waag eens een grapje of een schaterlach.

Mensen die het goed hebben klagen doorgaans veel meer dan mensen die het slecht hebben, omdat laatstgenoemden zich op de eerste plaats moeten zien te redden, ze moeten zien te overleven, elke dag opnieuw. Die hebben geen tijd om te klagen. Klagen komt voort uit luxe en is door ons omarmd als de gemakkelijkste omgangsvorm. Er dient een revolutie plaats te vinden. Vooral in het hoofd en de aangezichtsspieren.

Wie de wijsheden met betrekking tot lichamelijke inspanningen, zweet en het gebruik van de glimlachspieren in het dagelijkse leven toepast, zal merken dat de gelukzalige momenten vanzelf komen. Geluk en tevredenheid worden dan je deel.

Sommige dagen (laptop kapot)

Ik neem aan dat je geenszins verbaasd bent om een uitgebreide mail van mij te ontvangen, want je raakt er vast al aan gewend, wellicht is het zelfs al een vanzelfsprekendheid. Onze correspondentie verplaatst zich stiekem van het beperkte WhatsApp naar de persoonlijke mail en zelfs naar 'live' ontmoetingen, hetgeen een goed voorteken is, ja een bewijs van onze, mag ik toch wel zeggen, hechte vriendschap.

Ten tijde dat deze oververhitte zomer bijna op haar einde loopt en de trek naar buiten toe, de paden in, de lanen uit en de terrassen op binnenkort tot stilstand wordt gebracht door koudere luchtstromingen, neemt de aangename warmte in de mailbox toe. Geen opwaaiende zomerjurkjes meer, nee dat niet, maar wel foto's van een mooie en intrigerende vrouw, wier laptop nu meedogenloos lang en eenzaam aan de oplader hangt.

In mijn gedachten ben ik vandaag heel eventjes de electro-specialist, degene die bij jou de kleine huishoudelijke klusjes op het gebied van elektronische apparatuur komt verrichten. Met een stoer lederen jasje aan, een five o' clock shadow, een tinteling in de ogen en met een brede, vriendelijke glimlach op mijn aangezicht, dat is mijn handelsmerk, kom ik jou te hulp schieten. Reeds vroeg in de ochtend bel ik aan en wacht geduldig totdat de voordeur door jou zelf wordt geopend. Het is maandagochtend en bij de gedachte aan de gebruikelijke wasdag aan het begin van een nieuwe werkweek, staat mijn testosteron op punt van knallen, zeker met jou in mijn voor het moment enigszins stoute gedachten.

Ik hoop dat je de voordeur snel opent en van blijdschap, de redding van de laptop is tenslotte nabij, de handen juichend ten hemel heft. Je badjas, je bent zo vroeg in de ochtend nog niet gedoucht noch aangekleed en een champagnekleurig zijden topje met bijbehorend vlinderbroekje draag je 's nachts nou eenmaal niet, kan de abrupte jubelbeweging ternauwernood volgen. Een mengeling van nieuwsgierigheid, sexuele opwindning en verlangen maakt zich op dat moment van mij meester. Desalniettemin weet ik mij te beheersen. Zo ben ik, man van de exacte wetenschappen. Maar ondertussen, je zou eens moeten weten.

Ik kom je geheel gratis en zonder enige bijbedoelingen helpen, ik hoef er geen pecunia voor. Geld is een fantastische slaaf, maar een verschrikkelijke meester. De aanblik van je ietwat slaperige glimlach, terwijl je in de deuropening staat, is voldoende voor mij, siert mijn dag alsof het felgekleurde verjaardagslingers zijn met op de achtergrond een feestelijk muziekje erbij. Op afstand ruik ik je prachtige haar, dat als een waterval langs je jukbeenderen omlaag valt en je goed ontwikkelde zwemschouders bedekt. Ik vraag of je een L'Oréal meisje bent. Het antwoord doet me deugd. Ik zie je slagader kloppen in je als gebeeldhouwde hals, het ritme van je adem doet je weelderige boezem ja knikken. Misschien schenk je me zelfs een kopje koffie in, denk ik dan, als betoon van je sociale karakter en je goedmoedigheid, zodat ik mijn electro-werk niet met droge keel hoef te doen.

Ik ben en blijf een heer, dus ondanks je summiere ochtendkleding neem ik de oplader van de laptop, ach gossie het is een Apple, ter hand en start mijn diagnostiek

van het onwillige apparaat. Het klusje is in een paar minuten gefikst. Onderwijl werp ik af en toe een verlekkerde, schuine blik op je parabolische vormen die mij danig bekoren en, moet ik dit nu werkelijk toegeven, in vuur en vlam zetten. Wat zou ik graag een hand op de werving van je heup leggen. Maar nee, ik hou het bij een simpele poging tot spirituele verleiding. Ik lees jou voor uit 'De grap' van Kundera, de pocket-editie zat in mijn, ja inderdaad, mijn binnenzak. Je glimlacht terug.

Vervolgens zing jij ter plekke een sfeervol liedje voor mij, uit de jaren zestig, van souldiva Ella Fitzgerald, dat ik uiterst graag en met veel plezier beluister. Ik complimenteer je met je beeldende zangstijl en de gepassioneerde gloed van je stem. Soms kan men aan één lied meer hebben dan aan negenhonderd vrienden op een zogenaamd sociaal medium. Dat laatste beschouw ik ter plekke als een schaars moment van zelfinzicht. Ik deel dat moment met je. Ik vertrouw je toe dat ik elke ochtend een foto van je zou willen ontvangen, niet zozeer om je visueel te bewonderen, al sluit ik dat geenszins uit, maar om de warmte van je digitale aanwezigheid te voelen, om je als het ware te kunnen aankijken, als blik van verstandhouding.

Na mijn voorlezen en jouw zingen praten we nog een beetje over de recente corona-perikelen, de praatprogramma's op de NOS, hoe je werk je van minuut tot minuut in beslag neemt en waarom ik Londen prefereer boven Tenerife. Ik noem de gewijde grond van het zebepad van Abbey Road en het plein van Piccadilly Circus, met de fontein van de Griekse God Anteros, de tweelingbroer van Eros.

Nu Eros bij naam genoemd is moet ik vertrekken, het is helaas niet anders. Ik geef je een schuchtere kus op je zachte lippen en merk dat je een lichte zucht niet kunt onderdrukken. Per ongeluk expres raakt mijn hand jouw bovenarm, met een schroeiplek als gevolg. Je valt en vangt je tergend langzaam op met je handen.

De grootste roem in het leven ligt niet in het nooit vallen, maar in het telkens weer opstaan.

PS

De Eros-mythe van Aristophanes, waar Plato al in de Griekse oudheid over schreef, op perkament, blijft een uitermate interessante vertelling. Volgens dit verhaal verenigde de oermens de beide geslachten in zich. Toen deze oermensen in hun overmoed echter de onaantastbare goden bedreigden, sneed oppergod Zeus de mens in tweeën. In een mannelijk en een vrouwelijk deel. Sindsdien zijn we allen wanhopig op zoek naar onze wederhelft.